

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4818/2551

นาง ส.โจทก์ นางสาว พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1523, ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.พ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลย โดยอ้างเหตุว่า จำเลยคบหากับ พ. ในลักษณะชู้สาวและจำเลยแสดงตนโดยเปิดเผยว่าเป็นภริยาของ พ. เป็นการฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยตาม ป.พ.พ. มาตรา 1523 วรรคสอง ซึ่งเป็นบทบัญญัติในบรรพ 5 เป็นการเฉพาะ มิใช่คดีละเมิดธรรมดา ถือเป็นคดีเกี่ยวกับสิทธิในครอบครัว ไม่ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.พ. มาตรา 224 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 6 โจทก์อ้างเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลภายนอกเป็นพยานไม่จำเป็นต้องส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวให้แก่จำเลยตาม ป.วิ.พ. มาตรา 90 (2) จำเลยไปรับประทานอาหารกับ พ. ร่วมกับเพื่อนของจำเลยและเพื่อนของ พ. โดยมี การแสดงออกถึงความสัมพันธ์ในลักษณะใกล้ชิดเป็นพิเศษเกินกว่าความสัมพันธ์ในระดับคนที่รู้จักในการทำงานทั่วไปและการที่จำเลยไปพักที่โรงแรมทั้งสองแห่งกับ พ. โดยพักอยู่ห้องเดียวกันและมีเพศสัมพันธ์กัน แม้ผู้เห็นเหตุการณ์จะเป็นเพื่อนของ พ. เพื่อนของจำเลยและพนักงานงานโรงแรมก็เป็นการแสดงตัวอย่างเปิดเผยว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิเรียกค่าทดแทนจากจำเลยได้ โจทก์ฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยซึ่งเป็นหญิงอื่นที่แสดงตนโดยเปิดเผยเพื่อแสดงว่าตนมีความสัมพันธ์กับสามีโจทก์ในทำนองชู้สาวตาม ป.พ.พ. มาตรา 1523 วรรคสอง ซึ่งกฎหมายไม่ได้บังคับว่าจะต้องมีการฟ้องหย่าก่อนจึงจะมีสิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนได้ ย่อมไม่ใช้การฟ้องเรียกค่าทดแทนตามมาตรา 1523 วรรคหนึ่ง ซึ่งจะต้องมีการฟ้องหย่าโดยอาศัยเหตุตามมาตรา 1516 (1) เสียก่อนจึงจะมีสิทธิฟ้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นภริยาชอบด้วยกฎหมายของนายไพฑูรย์ จดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2537 เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม 2547 โจทก์สืบทราบว่าจำเลยกับนายไพฑูรย์มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกัน โดยนัดหมายไปด้วยกันสองต่อสองและแสดงออกแก่บุคคลอื่นว่าจำเลยเป็นภริยาของนายไพฑูรย์รวมทั้งจำเลยกับนายไพฑูรย์เข้าพักค้างแรมที่โรงแรมซิตตีปาร์ค (ที่ถูกโรงแรมซิตตีปาร์ค) จังหวัดน่าน เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2547 โจทก์ได้รวบรวมหลักฐานและสอบถามนายไพฑูรย์ นายไพฑูรย์ยอมรับการกระทำความผิดกล่าว ทำให้โจทก์ได้รับความอับอายขายหน้าต่อเพื่อนร่วมงานและบุคคลทั่วไป เสื่อมเสียชื่อเสียง ขอให้บังคับจำเลยใช้ค่าทดแทนเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การว่า จำเลยรู้จักกับนายไพฑูรย์สามีโจทก์เนื่องจากได้ร่วมงานในหน้าที่ ไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว จำเลยไม่ได้ไปจังหวัดน่านกับสามีโจทก์ โจทก์ยังไม่ได้ฟ้องหย่ากับสามีโจทก์ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยได้ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยใช้ค่าทดแทนเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนด

ค่าทนายความ 2,500 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว พิจารณายืน ให้จำเลยใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ 1,000 บาท จำเลยฎีกา ศาลฎีกา แผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์กับนายไพฑูรย์ เป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย โดยจำเลยก็ทราบดี โจทก์ เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 0-1882-XXXX โดยให้นายไพฑูรย์เป็นผู้ใช้ ส่วนจำเลย เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 0-1884-XXXX และเมื่อเดือนมกราคม 2547 นายไพฑูรย์ กับจำเลยรวมทั้งเพื่อนของนายไพฑูรย์และเพื่อนจำเลยได้ร่วมรับประทานอาหารกันที่ร้านอาหาร ที่ในอำเภอเมืองลำปางโดยใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อกันนัดหมายกันจากนั้นได้ไปเที่ยวสถานบันเทิง ต่อ ภาพถ่ายหมายเลข จ.6 เป็นภาพเดียวกันกับภาพถ่ายหมายเลข ป.จ.1 มีรูปของจำเลยใส่เสื้อสีขาวทาง ด้านล่างซ้ายมือ และมีรูปนายไพฑูรย์อยู่ทางขวา คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ว่า ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่า จำเลยอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาศาลชั้นต้นในประเด็นที่ว่า จำเลยมี ความสัมพันธ์กับนายไพฑูรย์ในทำนองชู้สาวหรือไม่ และค่าทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดมากไปนั้น เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยใช้ค่าทดแทนให้แก่โจทก์จำนวน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันถัดจากวันฟ้อง ถือว่าจำนวนทุนทรัพย์ พิพาทในชั้นอุทธรณ์ไม่เกิน 50,000 บาท ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ ภาค 5 ไม่รับวินิจฉัยให้จำเลยเห็นว่าโจทก์ฟ้องจำเลยโดยหาว่าจำเลยมีความสัมพันธ์กับนายไพฑูรย์ทำนองชู้สาวทำให้เกิดความแตกร้างในครอบครัว อันเป็นสิทธิในครอบครัวจึงไม่ต้องห้าม อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยประเด็นนี้ก่อนนั้น เห็นว่า คดีนี้ เป็นคดีฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลย โดยโจทก์อ้างเหตุว่า จำเลยคบหากับนายไพฑูรย์ในลักษณะ ชู้สาวและจำเลยแสดงตนโดยเปิดเผยว่าเป็นภริยาของนายไพฑูรย์ โจทก์ฟ้องเรียกค่าทดแทนจาก จำเลยตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1523 วรรคสอง ซึ่งเป็นบทบัญญัติใน บรรพ 5 เป็นการเฉพาะกรณีเป็นเหตุที่จะนำไปสู่ความร้าวฉานในครอบครัว จึงเป็นเรื่อง กระทบกระเทือนต่อสิทธิและหน้าที่กับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยาโดยตรง หากใช้คดีละเมิด ธรรมดาไม่ ถือเป็นคดีเกี่ยวกับสิทธิในครอบครัว ไม่ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 6 ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยในข้อเท็จจริงจึงไม่ชอบ แต่ศาลฎีกาเห็นสมควร วินิจฉัยปัญหานี้ไปทีเดียวโดยไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนให้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัย คดีมีปัญหาต้อง วินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า จำเลยมีความสัมพันธ์กับนายไพฑูรย์ในทำนองชู้สาวหรือไม่ และ ค่าทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดนั้นมากเกินไป เห็นว่า โจทก์มีนายไพฑูรย์เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อต้นปี 2547 พยานได้สนใจจำเลยในทางชู้สาว และได้เคยไปรับประทานอาหารด้วยกันในอำเภอ เมืองลำปางโดยมีเพื่อนของจำเลยและเพื่อนพยานไปด้วย และพยานกับจำเลยได้เคยเข้าพักโดย นอนด้วยกันที่โรงแรมเวียงลคอร อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง นอกจากนี้ในวันที่ 24 มกราคม 2547 พยาน กับจำเลยได้เข้าพักที่โรงแรมซีดีปาร์ค จังหวัดน่านและได้มีเพศสัมพันธ์กัน และในวันที่ 31 มกราคม 2547 พยานและจำเลยได้เข้าพักที่โรงแรมเวียงลคอรและมีเพศสัมพันธ์ กันอีก ซึ่งข้อเท็จจริงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามสถานที่ต่างๆ นั้นโจทก์มีนายสมศักดิ์ ซึ่งทำธุรกิจ ร่วมกับนายไพฑูรย์มาเบิกความเป็นพยานโจทก์สนับสนุนข้อเท็จจริงว่าพยานเคยไปรับประทานอาหารร่วมกับนายไพฑูรย์และจำเลยที่ในอำเภอเมืองลำปางด้วยกันและสาเหตุที่จำจำเลยได้

เพราะระหว่างที่รับประทานอาหารเช้าได้ตักอาหารและข้าวให้นายไพฑูรย์ นายเจริญลาภ พยานเคยไปสถานบันเทิงกับนายไพฑูรย์ ระหว่างนั่งดื่มสุราก็อยู่จําเลยได้เข้ามาหานายไพฑูรย์ และพูดคุยกัน จากนั้นนายไพฑูรย์ก็กลับออกไปพร้อมกับจําเลย นายพิพัฒน์พลเบิกความว่า พยาน เคยไปรับประทานอาหารเช้าร่วมกับนายไพฑูรย์โดยระหว่างรับประทานอาหารเช้าและเพื่อน จําเลยได้เข้ามาร่วมรับประทานอาหารเช้า โดยพยานสังเกตเห็นนายไพฑูรย์ดูแลพูดคุยกับจําเลย เป็นพิเศษ และหลังจากนั้นได้ไปเที่ยวสถานบันเทิงด้วยกันโดยจําเลยจะนั่งติดกับนายไพฑูรย์ ตลอดเวลาแม้ว่าพยานดังกล่าวจะเป็นเพื่อนกับนายไพฑูรย์ก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุ โกรธเคืองกับจําเลย เชื่อว่าเบิกความตามความเป็นจริง ทั้งจําเลยยังได้นำสืบรับว่าเคยไป รับประทานอาหารเช้าร่วมกับนายไพฑูรย์และเพื่อนของนายไพฑูรย์ที่อำเภอเมืองลำปาง และไปเที่ยว สถานบันเทิงจริง นอกจากนี้โจทก์ยังมีนายสันติ พนักงานต้อนรับของโรงแรมซีทีปาร์คเป็นพยาน เบิกความว่า เมื่อประมาณเดือนมกราคม 2547 พยานเห็นนายไพฑูรย์และจําเลยเข้าพักที่โรงแรม และที่จําได้เพราะเป็นลูกค้ารายแรกที่พยานมาทำงานในช่วงเช้าเวร และขณะนั้นไม่มีลูกค้าอื่น ทั้ง พยานยังได้พูดคุยกับนายไพฑูรย์ ทั้งหลังจากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์ ได้มีผู้หญิงโทรศัพท์มา สอบถามรายละเอียดของนายไพฑูรย์เกี่ยวกับการขอเปิดเช่าห้องพักของโรงแรมซึ่ง สอดคล้องต้องกันกับบัตรจดนามผู้พักเอกสารหมายเลข จ.4 ซึ่งเป็นเอกสารฉบับเดียวกันกับเอกสาร หมายเลข ป.จ.2 ซึ่งเป็นหลักฐานการที่นายไพฑูรย์ขอเช่าพักที่โรงแรมดังกล่าวในวันที่ 24 มกราคม 2547 เวลา 22.30 นาฬิกา โดยมีรายละเอียดระบุว่ามียานพาหนะเข้าพัก 2 คน และโจทก์ยังมีพยาน ปากนายบุญส่ง พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ลานจอดรถของโรงแรมเวียงลคอร อำเภอเมือง ลำปาง จังหวัดลำปาง เบิกความว่า เห็นจําเลยและนายไพฑูรย์มาพักโรงแรม 2 ครั้ง เหตุที่จําได้ เนื่องจากนายไพฑูรย์ให้ทิปมากกว่าแขกคนอื่นๆ ซึ่งตามหนังสือแจ้งรายการของผู้พักประจำวัน ที่ 31 มกราคม 2547 เอกสารหมายเลข จ.5 รายการที่ 7 ก็ปรากฏชื่อนายไพฑูรย์เป็นผู้เข้าพัก เมื่อไม่ ปรากฏว่าพยานทั้งสองมีสาเหตุโกรธเคืองกับจําเลยมาก่อน ทั้งเป็นบุคคลภายนอกมิได้มีส่วนได้เสีย ใดๆ กับโจทก์และจําเลย จึงเชื่อว่าเบิกความตามความเป็นจริง และยังเป็นการสอดคล้องกับที่นาย ไพฑูรย์เบิกความและตามบันทึกข้อเท็จจริงซึ่งนายไพฑูรย์ได้ทำขึ้นโดยมีรายละเอียดถึง ความสัมพันธ์ระหว่างนายไพฑูรย์กับจําเลยตามเอกสารหมายเลข จ.3 จึงน่าจะเชื่อว่านายไพฑูรย์เบิก ความเป็นจริงเช่นกัน ทั้งตามรายการใช้โทรศัพท์ของหมายเลข 0-1882-xxxx ซึ่งเป็นโทรศัพท์ที่ นายไพฑูรย์ใช้นั้นได้มีการโทรศัพท์ติดต่อไปยังโทรศัพท์หมายเลข 0-1884-xxxx ซึ่งจําเลยรับว่า เป็นของจําเลยจำนวนหลายครั้ง อันเป็นการสอดคล้องกับที่นายไพฑูรย์เบิกความว่ามีการติดต่อ ทางโทรศัพท์กับจําเลยตลอดในการนัดเจอกัน แม้ว่ารายการใช้โทรศัพท์ดังกล่าวจะเป็นเพียงสำเนา เอกสารและโจทก์มิได้ส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวให้จําเลยก็ตาม แต่เมื่อปรากฏว่าเอกสารดังกล่าว เป็นเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลภายนอกคือบริษัทแอ็ดวานซ์อินโฟเรชั่น จำกัด โจทก์จึงไม่จำเป็นต้องส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวให้แก่จําเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ แพ่ง มาตรา 90 (2) จึงรับฟังเป็นพยานได้ ที่จําเลยนำสืบต่อสู้อ้างว่า วันที่ 23 และ 24 มกราคม 2547 จําเลยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมลูกเสือและเนตรนารีที่น้ำตกแม่ปาน ตำบลเมืองปาน อำเภอเมืองปาน จังหวัดปานและหลังเสร็จกิจกรรมก็เดินทางกลับบ้านพักโรงเรียนในเวลา 13 นาฬิกา และออกเดินทางกลับบ้านของจําเลยที่อำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง ในเวลา 18 นาฬิกา แต่กลับปรากฏว่าจําเลยมิได้นำสืบให้เห็นถึงพยานหลักฐานว่าจําเลยได้กลับไปที่บ้านของจําเลยที่ อำเภอเสริมงานจริงหรือไม่ ทั้งช่วงเวลาที่ปรากฏตามบัตรจดนามผู้พักของโรงแรมซีทีปาร์ค

เอกสารหมายเลข 4 กระบุงเวลาเข้าพักว่าเป็นเวลา 22.30 นาฬิกา ซึ่งเป็นช่วงเวลาห่างจากเวลาที่จำเลยออกจากบ้านพักโรงเรียนมากพอสมควร ทั้งในช่วงเวลา 22.30 นาฬิกา นั้น จำเลยก็ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันว่าจำเลยมีได้อยู่ที่โรงแรมดังกล่าวเพื่อให้เห็นว่าข้อเท็จจริงมิได้เป็นไปตามทางนำสืบของโจทก์ พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมามีน้ำหนักรับฟังได้มากกว่าพยานหลักฐานของจำเลย จึงฟังได้ตามที่โจทก์นำสืบ และการที่จำเลยไปรับประทานอาหารกับนายไพฑูรย์ร่วมกับเพื่อนของจำเลยและเพื่อนของนายไพฑูรย์โดยมีการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ในลักษณะใกล้ชิดเป็นพิเศษเกินกว่าความสัมพันธ์ในระดับคนรู้จักในการทำงานทั่วไปจนขนาดเพื่อนของนายไพฑูรย์สังเกตเห็นถึงความสัมพันธ์ที่พิเศษนี้ได้และการที่จำเลยไปพักที่โรงแรมทั้งสองแห่งดังกล่าวกับนายไพฑูรย์โดยพักอยู่ห้องเดียวกันและมีเพศสัมพันธ์กัน แม้ผู้เห็นเหตุการณ์จะเป็นเพื่อนของนายไพฑูรย์ เพื่อนของจำเลยและพนักงานโรงแรมก็ตามก็เป็นการแสดงตัวอย่างเปิดเผยว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิเรียกค่าทดแทนจากจำเลยได้ และค่าทดแทนนั้นเป็นค่าเสียหายอย่างหนึ่ง ศาลมีอำนาจกำหนดได้ตามฐานานุรูปแห่งผู้ต้องได้รับความเสียหายซึ่งรวมถึงความเสียหายแก่ชื่อเสียงและเกียรติคุณด้วย เมื่อปรากฏว่าโจทก์รับราชการครูเป็นผู้มีชื่อเสียงในเขตอำเภอเมืองปาน และอำเภอเมืองปาน เป็นอำเภอเล็กๆ ความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างจำเลยและนายไพฑูรย์ย่อมแพร่ไปได้ง่าย ประกอบกับโจทก์มีบุตรกับนายไพฑูรย์ด้วยกัน 1 คน โดยจำเลยมิได้นำหักล้างในส่วนนี้ ที่ศาลชั้นต้นกำหนดค่าทดแทนเป็นเงิน 50,000 บาท นั้นจึงเหมาะสมแล้ว มีปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์ไม่ได้ฟ้องให้นายไพฑูรย์เป็นเหตุให้โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลย เห็นว่า กรณีตามคำฟ้องของโจทก์เป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องเรียกค่าทดแทนจากหญิงอื่นที่แสดงตนโดยเปิดเผยเพื่อแสดงว่าตนมีความสัมพันธ์กับสามีโจทก์ในทำนองชู้สาวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1523 วรรคสอง ซึ่งกฎหมายไม่ได้บังคับว่าจะต้องมีการฟ้องหย่าก่อนจึงจะมีสิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนได้ ไม่ใช่การฟ้องเรียกค่าทดแทนตามมาตรา 1523 วรรคหนึ่ง ซึ่งจะต้องมีการฟ้องหย่าโดยอาศัยเหตุตามมาตรา 1516 (1) เสียก่อน จึงจะมีสิทธิฟ้องได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยปัญหาข้อนี้มาว่าโจทก์มีสิทธิฟ้องได้นั้น ชอบแล้ว" พิพากษายืน ให้จำเลยใช้ค่าทนายความชั้นฎีกา 1,000 บาท แทนโจทก์

องค์คณะ

สิริรัตน์ จันทรา · สุรภาพ ปัทมะสุคนธ์ · พิษณุ ดำรงเกียรติวัฒนา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4818/2551>